

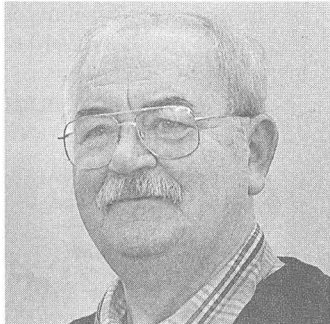
Homokhátság, avagy víziók és valóság a két nagy folyó között

– Miért kellene másképpen tervezni, fejleszteni és programozni? – kérdeztük dr. Csatári Bálintot, az MTA Regionális Kutatások Központjának tudományos osztályvezetőjét.

– Nemcsak a politikai és tudományos körök érdeklődésére tarthat számot az a tanácskozás, melyet ismét a Homokhátság jövőjéről tartanak holnap a kecskeméti Természet Házában. A „Duna–Tisza csatorna: víziók és valóság” című kutatás záró megbeszélésére kerül sor, amit az MTA Regionális Kutatások Központja Alföldi Tudományos Intézete hívott össze. Ezen igyekszünk választ adni a kérdésre.

– Mi lesz a tanácskozás érdekessége?

– Most, a korábbiaktól talán eltérően azokat a másfél évtizede meg nem válaszolt kérdéseket is igyekeznek feltenni és megválaszolni a meghívottak, mint hogy valójában mekkora is vízhiány. Mit tudunk, és mit nem tudunk ahhoz, hogy a kétségtelenül szárazodó területen a globális és helyi hatásokra egyaránt bekövetkező kedvezőtlen folyamatokat mérsékelni lehessen? Netán hogyan lehetne egy teljesen új szemléletű és felépítésű tervezési és fejlesztési programmal megfordítani azokat? Hogy hosszabb távon indokolható-e a sok évszázados álmom, azaz a „csatorna-terv” megvalósítása? S végül ezt hogyan alapozhatja meg egy új, komplex és integrált szemléletű, felépítésű tervezés? Ezekre az előzetesen feltett és valóban izgalmas kérdésekre politikusok, országgyűlési képviselők, sokféle terület és szakma képviselői és helyi vezetők, civilszervezetek keresik a feleletet. ■ B. F. I.

Csátori Bálint

(A tanácskozást követően részletesen beszámolunk az ott elhangzottakról – a szerk.)